

ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LOUIS LE PRIOL

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ...

Τυλιγμένος στην κουβέρτα του, άπάνω στη γέφυρα, ο Φραγκίσκος Ραλίκ, μ' υποψήντας να κοιμηθῆ, έβλεπε στον ούρανό την μυρμηκιά τών άστρων.

Σκεφτόταν, τῆ Γαλλία, τῆ Βρετάνη του.. Μά και τί άλλο μπορεί νά συλλογιστῆ ένας θαλασσινός, έκτός από τὴν πατρίδα του ;

Νόμιζε πὸς ξανάβλεπε τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Κανείς δὲν τὸν εἶχε συνοδεύσει αὐτὸν ὡς τὴν παραλία καὶ ζήτησε τοὺς ἄλλους συντρόφους του ποὺ τοὺς περιτοίχιζαν οἱ ἀδελφοί του, ἡ ἀδελφές του, ἡ δακρυσιμένη γρήες μητέρες τους, καὶ οἱ συντριμμένοι ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ πατέρες τους. Τοὺς ἐξέλεγε, γιατί ὁ πόνος του ἦταν μεγαλιότερος ἀπὸ τὸ δικό του : οἱ ἀποχωρητιμοὶ αὐτοί, παρ' ὅλη τὴν ἀπείρανη θλίψη τους, ἀφήνον σ' ἐκεῖνον ποὺ φεύγει μιά γλυκιά μελαγχολία καὶ ἡ ἀνάμνησή τους, ἀγότερα, θεμαίνει τὴν ἔρημη καρδιά του...

Ἡ μητέρα τοῦ Φραγκίσκου Ραλίκ εἶχε πεθάνει ἔδω καὶ μερικά χρόνια. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος εἶχε πνιγεῖ σὲ μιά μεγάλη τρικυμία, ἡ δυστυχισμένη νηαία εἶχε καταλήφθῃ ἀπὸ μιά βαθεῖα φρίκη γιὰ τὴ θάλασσα, καὶ, πρὶν κλείσει γιὰ πάντα τὰ θλιμμένα της μάτια, εἶχε βάλει τὸ γιὸν της νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ὅτι δὲν θὰ γινόταν κ' αὐτὸς θαλασσινός...

Ἐκεῖνος τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ... μὴ ἡ νεότης ἐξοχναί γοήγορα τῆς ὑπόσχεσής της καὶ εἶσι ἕνα βράδυ γλυκὸ καὶ συννεφιασμένο, ὁ Φραγκίσκος βρέθηκε σὴν προκυμαία μαζί μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια, τὰ ὁποῖα ἐπόρευετο νὰ αὐγῶν· γιὰ μακριὰν ταξεῖδι μὲ τὴ «Μαρία-Στέλλα». Κατὰ τὴ συγνητικὴ ἐκείνη στιγμὴ τοῦ ἀποχωρητισμοῦ, ἡ Ἄννικα νῆν Ἰκάλ, ἡ μικροῦλα γειτόνισσά του μὲ τὴν ὁποία εἶχε ταίξει τὸςε φορές ἄλλοτε, βγήκε ἀπὸ ἕνα ὄμιλο γυναικῶν καὶ προχώρησε πρὸς αὐτὸν, καταφοβισμένη μὲ τὰ περικρινὰ βλέμματα ποὺ τῆς ἐξοχῆζαν οἱ ἄλλοι ναῦτες. Ἡ Ἄννικα εἶχε παρασταθῆ στὶς τελευταῖες στιγμῆς τῆς μητέρας του καὶ χωρὶς ἄλλο ἐτόρμασε τώρα ποὺ ἔβλεπε τὸ Φραγκίσκο νὰ παραβαίνει τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὴν πεθαμένη. Τὸ χαμογελο, καθὼς προχωροῦσε πρὸς αὐτὸν, ἐβρῆσε ἀπὸ τὰ λεπτὰ της χεῖλι καὶ τὸν κῆταξε μὲ τ' ἄθωο βλέμμα της, μέσα σὸν ὁποῖο ζωγραφίζοταν μ' ἄπειρη θλίψη, γεμάτη μομφή...

Ἐντοματῆ οἱ ἄλλοι ναῦτες εἶχαν ἀνεβῆ στὸ καράβι καὶ ὁ Φραγκίσκος, γεμάτος στενοχώρια, ἐτοιμαζόταν ν' ἀνεβῆ κ' αὐτὸς ἐπάνω, δταν ἡ μικροῦλα, κατάχλωμη μέσα σὸ καρχῆς βράδυ, τὸν ἐπληροῖσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὡ! Φραγκίσκο!... θὰ φύγης λοιπόν ;... Δὲν θημάσαι τί ὑποσχεθῆκες στὴ μητέρα σου ;...

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἀκούσε κ' ἀνέβηκε στὸ καράβι.

Ἄκουε μόνο τὴ μεθυστικὴ τῆ γοητευτικῆ φωνῆ τῆς θάλασσας, τῆς αἰωνίας πλανεύτριας... Ἦταν εὐτυχισμένο ποὺ ἔφυγε ;... Ἰσως... Δὲν τὸ ἤξερε οὐτε ὁ ἴδιος αὐτό. Δὲν ἤξερε τίποτε, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν μόνος... πολὺ μόνος... ἐντελὸς μόνος... καὶ δτι ἡ μομφὴ αὐτῆ τῆς μικροῦλας Ἄννικας τοῦ εἶχε στοιχίσει πολὺ...

Πέρασαν μερικὲς ὥρες... Βαρεὰ καὶ πένθημα σύννεφα σκέπαζαν τώρα τὸν οὐρανό... Ὅχι! ἕνα ἄστρο δὲν φαινότανε πειά... Ὁ ἀνεμὸς φυσοῖσε δυνατὸς καὶ ἄγριος καὶ ἡ καρένα τῆς «Μαρίας Στέλλας» καθὼς ἐτοῖε ἀδιάνοχα ἐμοῖαε μ' ἕνα πλοηγμένο ἔξο ποτενάει..

Ὁ Φραγκίσκος Ραλίκ δὲν ὄνειροπόλοει πειά. Ἐρρεσε τώρα νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους στὶς μανοῦρες ποὺ ἔκαναν νὰ ὑπακούσῃ στὶς σύντομες διαταγὲς τὸ κατεπάνω, ποὺ μόλις ἀκουγόντουσαν μὲσ' ἀπὸ τὰ οὐράλιαματα τοῦ ἀνέμου. Ἡ τρικυμία ἦταν τρομερὴ καὶ ἡ γολέττα χανόταν σχεδὸν δολοκλήρη μέσα στὶς μαύρες ἄβυσσους ποὺ ἀνοίγαν, σάν τάρους τὰ κώματα. Παρ' ὄλο τὸ ἀνοιγμα τῶν κανιῶν του, τὸ φοχρὸ καράβι, ποὺ τὸ βάραινε ἡ ἐξάρτησή του, ἔγχερον ὀλοένα καὶ πὸ πολλὸ πᾶνω ἀπὸ τὰ πλεθιδὰ νερά. Μὲ τὶς ἀξίνες τους, οἱ ναῦτες ἔστασαν τὰ βαρεὰ κατάρτια καὶ τὰ ῥοζιῶν μὲσ' στὴ θάλασσα. Σχεδὸν ἄμσως δυὸ πελοῖρια κύματα σάσσαν τὸ κατόστρωμα τῆς «Μαρίας Στέλλας» καὶ τὸ καράβι ἔγειρε μ' ἕνα σπασμὸ ἀγώνιας. Ἐπειτα, τσακισμένο ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα, ἔγειρε ἀκόμα πὸ πολὺ...

Τότε ἔρριξαν στὴ θάλασσα τὴ μοναδικὴ τους βάρκα... Μά ἔνι τεράστιο κύμα τὴν ἀναποδογόρισε, παρασύροντας στὰ βάθη τῆς θάλασσας δυὸ ναῦτες : ἡ κρανυγές τῆς ἀγώνιας τους χάθηκαν μέσα στὸ σάλο τῆς τρικυμίας, καὶ ἕνας ἄφρονος τρόμος ἔκανε τοὺς ἄλλους ναῦτες ν' ἀπομεινούν σάν παγωμένοι στὴ θέσση τους. Ἡ μοναδι-

κὴ ἔλπειδα τῆς σωτηρίας τους εἶχε χαθεῖ..

Τὰ παγωμένα νερά εἶχαν ἀρχίσει νὰ σκεπάζουν πειά τὸ κατόστρωμα... Τότε, ὁ Φραγκίσκος, περὶτρομος, ἔθωσε τὰ βλέμματα του πρὸς τὸν κατασκότεινο οὐρανὸ καὶ τραύλια, ἐνὸ τὰ δονατὰ του χτυποῦσαν : «Ἄγρια μου Ἄννα, ὄσσε με ἀπὸ τὴν κακὰ θάλασσα... Καί... θαρῶ... σπλαγνίσου με !... θαρῶ... νὰ σὲ προσκυνήσω ἐξοπλότης !...»

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔνοιωσε ἕνα τεράστιο κύμα νὰ τὸν ἀρπᾶξῆ μὲσ' στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ ἄλμυρο νερὸ μῆρες μέσα σὸν σῖμα του, μέσα στὰ μάτια του, στ' αὐτιά του... Πνιγότανε... Δὲν ἔβλεπε πειά !... Ὡστόσο, μέσα στὸ φοχρὸ ἐκείνο θόρυβο τοῦ φάνηκε πὸς ἀκούγε μιά γλυκιά καὶ τρυφερῆ φωνὴ ποὺ τοῦ ψιθύριζε μὲ παράπονο : «Θυμίσου...»

Ἡ Ἄννικα λὲ Ἰκάλ, τὴν ὁποία ἡ εἰδησις τοῦ ναυαγίου τῆς «Μαρίας Στέλλας» εἶχε συντρίψει κυριολεκτικῶς, σκεπτότανε τώρα μὲ μελαγχολία : «Ὁ Φραγκίσκος τιμωρήθηκε, γιατί δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὴ μητέρα του...» Δὲν εἶχε κλάψει καθόλου, μὴ ἡ καρδιά τῆς εἶχε μαζερεῖ ἀπ' τὴν ὀδύνη, σάν ἕνα λουλουδὶ ποὺ τὸ μαρμαίνει ὁ ἀέρας τοῦ πελάγους. Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲ σκεπτότανε πειά τὸν ὄρανον Φραγκίσκο ποὺ εἶχε πνιγεῖ, ὅστε προσεχότανε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του, ἕνα βράδυ ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τῆς τὸ γέρο ἐφημέριο, τὸν ἐπληροῖσε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ κάνει μιά λειτουργία γι' αὐτό... ἕνα πεθαμένο... ποὺ δὲν εἶχε κανένα νὰ φροντιστῆ γιὰ τὴν ψυχὴ του... Ἐκοκίμωνε πολὺ ὡς ὅτι καπορφῶσει καὶ προφέρει τὰ ἄπλά αὐτὰ λόγια... Μά καὶ ὁ γέρο ἐφημέριος, βλέποντας τὴν συστολή τῆς, χαμογέλασε κ' αὐτός...

Ἀπὸ κεινὸ τὸ βράδυ ἡ Ἄννικα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της παρηγορημένο κάπως. Ὡστόσο, κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀροχολιά, δάκρυα γέμναν τὰ σκεπτικὰ μάτια της καὶ ἀπέστρεψε μὲ φρίκη τὸ βλέμμα της ἀπὸ τ' ἀφρισμένα κύματα...

Ἐνα πρῶτ, μιά καταπληκτικὴ εἰδησις ἀναστάτωσε τὸ μικρὸ ἐκείνο λιμάνι : ὁ Φραγκίσκος Ραλίκ, ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τῆς γολέτας «Μαρία Στέλλα» ποὺ εἶχε χαθεῖ ἀτανδρῶν τὸ περασμένο φθινόπωρο, εἶχε περισυλλεχθῆ— ὅπως ἔλεγε ἡ εἰδησις—μισοπεθαμένο ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ πλοῖο καὶ εἶχε γυρίσει ἐντελὸς ἴτης στὴν πατρίδα του.

Ἡ εἰδησις αὐτῆ ἔφτασε καὶ ὡς τ' αὐτιά τῆς Ἄννικας ποὺ εἶχε κατεβῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιὰ νὰ πουλήσῃ ἀγὰ στὴν ἀγορά. Χρηστίστηκε νὰ στιρηχθῆ σ' ἕνα σῦκιο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνηση ποὺ ἔνοιωσε.

Ἄμσως τσακίστηκε νὰ γυρίσῃ σὸ χλωρό, μὲ τὸ μυαλό καταθολωμένο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μάθει. Ἦταν βραβίη πὸς ὁ παιδικὸς της φίλος θὰ τὴν περιμενε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ θὰ ἐξαφανιζόταν βλεπόντάς της ἔσφαμα μπροστὰ τὸν μικροῦλα, μὲ τὸ θλιμμένο της χαμογελο καὶ μὲ τὰ φωτεινὰ ὄνειροπόλα μάτια της.

Καὶ πράγματι ὁ Φραγκίσκος τὴν ἐπερίμενε.

Ἄννικα ! τῆς φώναξε μόλις τὴν εἶδε, γεμάτος συγκίνηση.

Ἐκείνη ἔστρεψε τότε καὶ τὸν εἶδε καὶ τὸ παρθετικὸ πρόσωπο τῆς κοκκίνισε ἔσφαμικὰ.

Ἄκριβῶς ὅσῃνα σκεπτόμουν αὐτὴ τὴν στιγμὴ, τοῦ εἶπε μ' ἀφέλεια. Ἄκουσα κάτω τὴν ἀγορὰ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ γυρισμὸ σου...

Ἐπειτα τοῦ ζήτησε λεπτομέρειες τοῦ ναυαγίου. Ἐκείνος τῆς ἀπάντησε μὲ δυσκολία, σὰ νὰ τὸν ἐταράξε ἡ παρουσία τῆς μικρῆς του φίλης.

Δὲν ἔκανε καλὰ ποὺ ἔφυγες ἔτσι... ψιθύρις ἐκείνη σκεπτικῆ. Τῆς τὸ εἶχες ὑποσχεθῆ τῆς μητέρας σου... Πέες μου Φραγκίσκο, θὰ ἔσανταεἰδείψης πειά ;...

Μιά γοητευτικὴ ταραχὴ ποὺ τὴν ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ, ἔκανε τὴν τραχεῖα καρδιά τοῦ θαλασσινοῦ νὰ σκερτήσῃ. Πληροῖσε τὴ νέα, ἡ ὁποία ἐξαφνίστηκε μ' αὐτό, καὶ τῆς εἶπε :

Ἄπὸ σένα, Ἄννικα, ἐξαράττω νὰ μὴν ἐσανοφῶ πειά.

Ἄπὸ μένα ;... Τραύλια ἡ νέα ταραγμένη κ' αὐτῆ. Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω ;

Νὰ μὲ περιμένῃς ὡς κοὺ νὰ ἔσανογυρίσω, τῆς ἀπάντησε ἀγὰ, πᾶντόνως συγχρόνως τὸ χεῖρ τῆς νέας κόρης ποὺ ἔτρεπε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἄννικας κοκκίνισε ἀκόμα περισσότερο κ' ἐνὸ μιά λαμπρόδα ἀπλωνόταν στὰ θολωμένα μάτια της, τοῦ εἶπε :

Θὰ σὲ περιμένω πάντοτε, Φραγκίσκο... Καὶ δὲ θὰ χωρίσουμε ποτε πειά...

Ἐκείνη ὥσπασε, ἐνὸ ὁ φίλος τῆς τῆς ἐκίστασε μ' ἔκσταση... Σὰ λίγο τοῦ εἶπε μ' ἀνησυχία :

Μοὺ εἶπες ὅμως Φραγκίσκο, ὅτι θὰ φύγης πάλι καὶ ὅτι πρέπει νὰ σὲ περιμένω... Ποῦ θὰ πᾶς ;

Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ τρυφερότητα :

Ὁ Φραγκίσκος ἔσχυσε καὶ τὴ φίλησε.

ΕΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΧΤΥΠΑ...

ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΜ ΖΙΡΑΠΝΤΕΝ

Πόσο εινε γλυκό ν' αγαπιέται κανείς!...

Όλες ή άνησυχίες, όλες ή τρικυμίες, όλα τά δάκρυα, όλες ή άγωνίες τής ζωής μας, προήλθαν άπ' τήν άγάπη, μά τί σημαίνει;

Τό όνειρο μιάς ψυχής ιδανικής, άγνης και γενναίωφρονος, εινε νά μπορέσει νά έμπνευσει έναν έρωτα ειλικρινή, άγνό, ευγενή, ύψηλό, άποκλειστικό...

Μόνον άπ' τήν ήμέρα που αγαπιόμαστε άρχίζουμε νά ζούμε. Άπ' τήν ήμέρα αυτή πρέπει νά χρονολογούνται όλες μας ή άναμνήσεις...

Χάριν του έρωτος ζητάμε τή δόξα, επιδιώκουμε τόν πλούτο, επιθυμούμε τήν έφορσία... Όποιος αγαπιέται αυτός κατανοείται, εθλογοείται, παραμυθείται, εινε ευδαίμων. Βαρίζει έχοντας όδηγό στους επικίνδυνους δρόμους του κόσμου τούτου όδηγό θελκτικό, ό όποιος έμποδίζει τ' άγκάθια νά μάς τρυπήσουν, μάς βοηθεί νά πηδάμε τά ποτάμια, νά σκαρφαλώνουμε στό βουνά, μάς βροίκει ασυλο όταν μαίνεται γύρω ή καταγής και στέγην πρός άνάταυον.

Όποιος αγαπιέται ζή διά τής έμπιστοσύνης, τής στοργής, τής ήδονής... Αύτός βρήκε πεία τήν ευδαιμονία!...

Μά όποιος αγαπιέται δέν εινε μοναχά ήσυχος... Όποιος αγαπιέται χάνει γιά πάντα τήν ευτυχία του!...

Εινε καταραμένος και παραδομένος γιά πάντα στή λύπη... Όταν αγαπιέται ή δυστυχία και ό θάνατος, ό παραφυλάει...

Ό άγνός και εθγενικός έρωτας, ό άληθινός έρωτας, ό άφοσιωμένος έρωτας, σπρώχνει τόν φθονερό κόσμο έναντίον σου... Ό ειλικρινής έρωτας προκαλεί τό φθόνο και τή ζηλία του κόσμου πού πολύ κι' άπ' τίς τιμές, κι' άπ' τά πλούτη κι' άπ' όλες τίς άπολαύσεις τής γής...

Τό νά σ' αγαπούν άληθινά, εινε θριάμβος, ό ύψιστος τών θριάμβων, κι' οι άνθρωποι δέν μπορούν νά σου συχωρήσουν έναν τέτοιο θρίαμβο... Ό άληθινός έρωτας προκαλεί τίς καταγίδες του κόσμου, όπας τά πανύψηλα βουνά πρκαλούν τούς κεραυνούς.

Αυτό ύπάρξεις κι' αγαπούνται άληθινά, τρυφερά, φιλογερά, γίνονται ό στόχος τής κακίας και του μίσους τών ανθρώπων.

Όλόκληρη ή κοινωνία συνασπίζεται έναντίον τους. Μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, γυναίκες κι' άνδρες οās δείχνουν μέ τό δάκτυλο και λένε, αφρίζοντας από λύσσα:

- Αγαπιούνται!...
- Αηλαδή: Μάς περιφρονούν...
- Αγαπιούνται!...

- Μήν άνησυχής, καλή μου, τής άπάντησε. Δέν πρόκειται νά ταξειδέσω. Ύποσχόθηκα μόνο, τήν ώρα που βουλιάζαμε, στήν Άνα νά κάνω ύπóλoτoς ένα προοκόνημα στήν ώραία τής έκκλησία, άν έγλύθωνα... Θα τό κάνω άπόψε κυλάς, γιατί άν δέν έκατάσει τήν πρώτη ύπόσχεση ποδώσσα στή μητέρα μου, πρέπει νά κρατήσει τή δεύτερη που έδωσα στήν άγια... - Πήγαινε, του άπάντησε ή Άννικία, αλλά δέν θα ξαναφύγής πεία.

- Ποτέ! ήταν ή άπάντησή του Φραγκίσκου.

Έκείνη τή στιγμή τά βλέμμάτα τους διασταυρώθηκαν. Ό Φραγκίσκος έσκυψε και τή φίλησε στό μάγουλο...

Σέ λίγο χωρίστηκαν. Ό Φραγκίσκος Ραίλιξ ξεκίνησε ύπóλoτoς γιά τό προοκόνημα του, χωρετώντας μέ τό σκουφάκι του τήν άρραβωνιαστικά του ως ότου τήν έχασε άπ' τά μάτια του...

Η νέα κόρη λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει από τήν ευτυχία τής. Στάθηκε γιά νά συνεχίση τό δρόμο τής και είδε τότε μακριά, τή γαλάτεια και σκοτεινή γραμμή τών κυμάτων, τάν κυμάτων που λίγο έλειψε νά τής άρπάξουν τήν άγάπη τής...

Και τότε, γεμάτη εθγνομοσύνη, ύφρασε τά βλέμμάτα τής πρός τόν Ούρανο, ό όποιος είχε νικήσει τή θάλασσα...

(*Αφιερωτάς σ' όσους εδόθησαν θυσία στόν έρωτα)

Αηλήθ: Περνούν μπροστά μάς χωρίς νά μάς βλέπουν. Τά πλούτη που άποκλήταμε μέ τόσους κόπους αυτοί τά περιφρονούν. Οι τίτλοι μας γιά τούς όποιους έθυσίασαμε τήν καρδιά μας και τήν νεότητά μας, δέν τούς συγκινούν. Εινε πού ύπερφανό από μάς. Κατέχουν θησαυρό πού πολύτιμο άπ' τούς δικούς μας. Έχουν τόν έρωτά τους!...

Κ' έτσι πλέον όλόκληρη ή κοινωνία ένώνεται έναντίον τών δύο έρωτευμένων. Οι φθονεροί κραυγάζουν, ούρλιαίζουν, μαίνονται:

- Αυτοί οι δύο έρωτευμένοι που ζούν μακριά μας, πού δέν μάς προσέχουν, πούνε πού ευτυχισμένοι από μάς, αυτοί οι δύο εινε άντάρται! Πρέπει νά τούς τιμωρήσουμε.

Σιωπηλή συναμοσία όργανούται πλέον έναντίον τών δύο έρωτευμένων. Ύπόκαφοι θόρυφοι τούς αναγγέλλουν, ότι σε λίγο ή γή θα κλονισθή κάτω άπ' τά πόδια τους... Θέλουν νά τούς χωρίσουν, θέλουν νά τούς καταστήσουν δυστυχισμένους...

Μά αυτοί έμπιστεύονται ό ένας στόν άλλο, βασιζούνται στήν άγάπη τους. Κρατημένοι άπ' τό χέρι κυττάζουνται στό μάτια και ψυθρίζουν:

Σ' αγαπά!... Δέν θα σ' εγκαταλείω ποτέ!...

Σέ λίγο όμως οι φθονεροί, οι έχθροι τής άγάπης των, οι μισώντας τόν θεϊον έρωτά τών όρμου έναντίον τους, άλλοι μέ βροιάς κι' άλλοι μέ γλυκά, προδοτικά και πονηρά λόγια.

Οι άνδρες μισούν τόν έραστή και όρέγονται τή λατρευτή του. Η γυναίκες μισούν τήν τόσο θερμά λατρευομένη νείαν και θέλουν νά τής πάρουν τόν τόσο πιστό φίλο. Άγνοι τρωμερός συνάπτειται.

Και τέλος... οι φθονεροί νικούν!... Ναι, νικούν και χωρίζουν γιά πάντα τό γεωργία πού τόσο αγαπήθηκε... Ό έρωτας πεθαίνει!... Η ευτυχία χάνεται!...

Κι' όταν όμως πρόκειται περί έρωτος άφαντάτος άφοσιωμένου και πιστού, θα τόν νικήση ή μοίρα, μά και δέν μπόρεσαν νά τόν νικήσουν οι άνθρωποι...

Γιατί ζηλεύει κι' ή μοίρα... Γιατί έχει κι' αυτή τά μίση τής... Γιατί εινε πού οκλήρη άπ' τούς ανθρώπους μερικώς φορές...

Τρωμερές λοιπόν συμφορές χτυπούν άλύπητα τούς δύο αγαπημένους. Κι' άν δέν μπόρεσουν νά τούς χωρίσουν αυτές, θα τούς χωρίση ή δυστυχία, ή φτώχεια, ό άβυσώπητος καθήκον...

Μά αν οι δύο έρωτευμένοι τά ύπομεινουν κι' αυτά, χάριν του έρωτος, άν περιφρονησουν τήν δυστυχία, τή φτώχεια, τό καθήκον, τότε... τότε ξεχεται και τούς χωρίζει ό ζηλότυπος θάνατος!...

Ναι, ό έρωτας δέν μπορεί νά ζήση, δέν μπορεί νά ύπάρξει, δέν μπορεί νά διατηρηθή παρά μονάχα μέ τήν δόση, τόν πόνο, τή λύπη. Τόν τρέφουν τά βάσανα... Τόν δυναμώνουν τά δάκρυα... Όσο περισσότερο ύποφέρει τόσο περισσότερο ζή, τόσο πού πολύ διατηρείται... Έρωθς χωρίς βάσανα, λύπες, δάκρυα, δέν εινε γλυκός, δέν άνεβαίει. σ' τους ούρανο...

Αγαπάτε γιά νά ύποφέρετε... Ύποφέρετε γιατί έτσι θα αισθανθήτε βαθύτερα τόν έρωτα...

Μόνον εκείνος που αγαπά, εινε καλός. Όταν αισθανόμαστε πώς μάς αγαπούν, αγαπούμε και μετς όλο τόν κόσμο. Είμαστε άνίκανοι νά κάμουμε τό κακό. Η καρδιά μας γίνεται τρυφερή, είμαστε πρόθυμοι γιά κάθε θυσία, γιά κάθε μεγάλη πράξη, γιά κάθε εθγενικό σκοπό.

Η ευτυχισότερες στιγμές τής ζωής μας, ή πού λαμπρές ήμέρες μείσα στή μίξερια του βίου μας, ήταν εκείνες κατά τίς όποιες αγαπούσαμε και μάς αγαπούσαν...

Τίποτε δέν ικανοποιεί τόσο, τίποτε δέν γεμίζει τόσο τήν καρδιά, τίποτε δέν μεθά και δέν γοητίζει τόσο, τίποτε δέν κάνει τή ζωή ευχάριστη, τίποτε δέν μάς λυφρώνει τόσο από τό βάρος τής ύπερφορής, όσο ή άγάπη, ή άγάπη ή άληθινή, ή ειλικρινής, ή άφοσιωμένη... Αγαπάτε... Αγαπάτε γιά τήν άγάπη... γιά τόν έρωτα, χωρίς συμφέρον, χωρίς ύπολογισμούς. Η άγάπη γιά τήν άγάπη, αυτό εινε όλο...

